

උතුරු ඉන්දියාවේ නවශිලා යුගයේ කෘෂිකර්මාන්තයේ ප්‍රභවය

කේ.ඩී.ජී. කරුණාතිලක

හැඳින්වීම

ප්‍රාග් මානව දඩයක්කරු-අන්තගවේෂී යැපීම් ක්‍රමයේ සිට ක්‍රමිකව හොලෝසීන අවධිය වන විට ප්‍රාථමික කෘෂිකර්මාන්තයට ප්‍රවේශයක් ගන්නා ලදී. මෙම අවධිය වන විට ජනගහනය වැඩිවීමත් සමඟ ඉහළ ගිය ආහාර නිෂ්පාදන අවශ්‍යතාවය නිසා ශාක හා සතුන් හිලෑ කිරීමට යොමු වූ බව මේ සම්බන්ධ එක් උපන්‍යාසයක් වන අතර වෙනත් පැහැදිලි කිරීම් රැසක් ද මෙම යැපීම් අර්ථක්‍රම වෙනස්වීම සම්බන්ධව ඉදිරිපත් වේ (Gupta,2004:54).

කෘෂිකර්මාන්තය හෙලෝසීන අවධියේ දී ආරම්භ වී ඇති අතර ජලයීයෝසීන අවධියේ දී එය සිදු නොවීමට හේතු වන්නට ඇත්තේ අවසාන ග්ලැසියර දේශගුණය අතිශයින්ම කෘෂිකර්මාන්තයට අහිතකර වීම බව පර්යේෂකයන්ගේ මතය වේ. මෙම කාලය තුළ වැඩි වන සතුන්ගේ හා විවිධ වෘක්ෂලතා ආදිය මුල් හෙලෝසීන මිනිසාගේ දැනුවත්භාවය සහ සංවේදීභාවය වැඩි දියුණු කළේය (ibid:56).

ශාක හා වෘක්ෂලතාදියෙන් ගති ලක්ෂණ සහ ප්‍රයෝජන පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීමට සොබාදහම කෙරෙහි මිනිසුන් තුළ කුතුහලයක් ඇති විය. වගාකිරීමට පෙර නිරිතදිග ආසියාවේ සහසු ගණනාවක් ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද ධාන්‍ය භාවිතයට සමාන්තරව දඩයම් කරන්නන් විසින් ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද සහල් භාවිතය පිළිබඳ දීර්ඝ ඉතිහාසයක් ඇත (Fuller,2005:193). ඒ හා සමානව ගංගා කලාපයේ ගොවීන් විසින් ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද සහල් භාවිත කිරීම පිළිබඳව ද දීර්ඝ ඉතිහාසයක් ඇත.

එසේම නවශිලා යුගයේ දී කෘෂිකාර්මික ජීවිතයක් ගත කිරීමේ දී හඳුනාගත හැකි ලක්ෂණ කීපයක් ඇත. එනම්, ස්ථිර ජනාවාස ඇති කර ගැනීම, ශාක ගෘහකරණය, මැටි නිෂ්පාදනය සහ පශු සම්පත් පාලනය කිරීම ලෙස හඳුනාගත හැකිය. මේ පිළිබඳ සාධක නැගෙනහිර ආසියාව, ඇමරිකාව සහ

ඉන්දියාවේ විවිධ ප්‍රදේශ තුළින් හඳුනාගත හැකිය (Gupta,2004:54).

මුල් යුගයේ දී ස්වාභාවිකව ව්‍යාප්ත වූ බීජ තුළින් වර්ධනය වන ශාකවලින් ආහාර සපයා ගැනීම සිදුකළ නමුත් ගෘහස්ථීකරණයත් සමඟ මිනිසා විසින් තමන්ට අවශ්‍ය බෝග වර්ග වගාකිරීම සිදුවන්නට ඇත. කෘෂිකර්මාන්තයේ සහ සත්ත්ව පාලනයේ යෙදීමට ගන්නා ප්‍රවේශය හා සමගාමීව තාක්ෂණික නව්‍යකරණයක සාධක මෙන්ම අර්ථ ස්ථාවර හා ස්ථිර ජනාවාස ඇතිකර ගැනීමෙන් පසුව එය ක්‍රමයෙන් නාගරික පදනමක් දක්වා පුළුල් වීමක් ද පුරාවිද්‍යාත්මකව හඳුනාගත හැකිය (ibid). මෙම කෘෂි-එඬේර අර්ථ ක්‍රමයකට නැඹුරුවෙමින් නවමු සංස්කෘතික ලක්ෂණ යම් මානව සමාජයක් කෙරෙහි දක්නට ලැබේ ද, එම සමාජය තවමත් පාෂාණ මෙවලම් භාවිතය පිළිබඳ සාධක ද දරන්නේ ද ඔවුන් නවශිලා සංස්කෘතිය කරා අවතීර්ණ වන බව සැකෙවින් අර්ථ ගැන්විය හැකිය. මෙම ලිපියේ මූලික අරමුණ මෙම ක්‍රියාවලිය උත්තර භාරතීය තැනිතලාවන්ගේ සිදු වූ ආකාරය පිළිබඳ සමාලෝචනයක යෙදීමටය. ඉහත දැක්වූ ලෙස මෙම අවධියේ කැපීපෙනෙන ලක්ෂණයක් වනුයේ ශාක සහ සතුන් හිලෑ කිරීම හෙවත් ගෘහාශ්‍රිතකරණයයි. මානවයාගේ එදිනෙදා ජීවිතයට අවශ්‍ය ආහාර සඳහා අවශ්‍ය බෝග ජනාවාස ආශ්‍රිතව වගාකර ගැනීම සහ සතුන් හිලෑකර ගැනීම එහි සරල අදහස ලෙස පෙන්වාදීමට හැකිය. මුල් කාලයේදී මානවයා දඩයම් සිදුකරමින් අවශ්‍ය ආහාර සපයා ගත් අතර මෙම අවධිය වන විට මානවයා අත්කර ගනු ලැබූ තාක්ෂණික දියුණුවත් සමඟ ආහාර සඳහා අවශ්‍ය බෝග නිවාස ආශ්‍රිතවම වගාකිරීමත් සතුන් තමන් සමීපයේ ඇති කරගැනීමත් හඳුනාගත හැකිය (ibid:55).

මිනිසුන් විසින් මුලින්ම සුනඛයන් හිලෑ කිරීම සිදුකර දඩයම් කිරීම සඳහා භාවිත කරමින් පසු කාලය වනවිට, එනම්, හොලෝසීන අවධියේ ආරම්භක සහ කෘෂිකර්මාන්තය ආරම්භක අවධියේ දී කිරි, මස්, ලොම් ආදිය වෙනුවෙන්

එළවන් සහ බැටළුවන් හිලැකිරීම සිදුකර ඇත (*ibid*:54). එසේම තවත් විවිධ සත්ත්ව වර්ග හිලැකිරීම් කර ඇති බවක් හඳුනාගත හැකි අතර ගවයා, අශ්වයා, ඔටුවා වැනි සතුන් නිදසුන් වශයෙන් දැක්වීමට හැකිය (*ibid*:55). මුල්කාලයේ දී නිවර්තන සහ උප නිවර්තන ප්‍රදේශවල දී ශාක හා සතුන් හිලැකිරීම ආරම්භ වන්නට ඇති බවක් මෙමගින් හඳුනාගත හැකිය (*ibid*). ආරම්භක කෘෂිකර්මාන්තය පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමේ දී සතුන් මෙන්ම ධාන්‍ය වර්ග ද ගෘහාශ්‍රිතකරණය කරනු ලැබූ අතර එයට නිදසුනක් ලෙස තිරිඟු, බාර්ලි, වී, පරිප්පු, කඩල දැක්විය හැකිය. පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක අනුව මුල්ම වී ගෘහාශ්‍රිතකරණය කරන ලද ප්‍රදේශ ලෙස නිරිතදිග ආසියාව (චීනය), මධ්‍ය ඇමරිකාව, ජේරු, උතුරු ඇමරිකාව සහ අප්‍රිකාව හඳුනාගෙන ඇත (Fuller,2005:188).

නිරිතදිග ආසියානු බෝග පිළිබඳව පුරාවිද්‍යාත්මක තැන්පතු තුළින් හඳුනාගෙන ඇත. වී සහ මෙතේරි ද දකුණු ආසියාවට ආවේණික ධාන්‍ය ඇතුළු බාර්ලි, තිරිඟු සහ පරිප්පු පිළිබඳව ද සාධක මේ අතර වේ (*ibid*:190). සහල්වල මූලාරම්භය පිළිබඳ උපකල්පනය කරනු ලබන්නේ නැගෙනහිර ඉන්දියාවේ ගෘහකරණය මුලින් සිදුවන්නට ඇති බවය. ආසියානු සහල් **ඔරිසියා සැටසිවා (Oryza Sativa)** ලෙස හඳුනාගෙන ඇත (*ibid*:190). **ඔරිසියා සැටසිවා** ගෘහාශ්‍රිතකරණය සහ දකුණු ආසියාවේ නූතන සහල් පිළිබඳ සංකීර්ණ ඉතිහාසයක් ඇත. වී වගාවේ පුළුල් ව්‍යාප්තියක් සිදුවීමට ඉන්දියාවේ ගංගා කලාපවල ඉතා යෝග්‍ය පරිසරයක් වේ. බඩඉරිඟු මධ්‍ය නොලෝසීන අවධියේ දී උතුරු ඇමරිකාවේ දී ගෘහාශ්‍රිතකරණය කරන්නට ඇති බවට පිළිගනියි. නිරිතදිග ආසියාවේ සතුන් ගෘහකරණය කිරීමට පෙර ශාක වගාව සිදු වී ඇත. නවශිලා සංක්‍රාන්තියේ තවත් එක් අවස්ථාවක් ලෙස මැටිබදුන් නිෂ්පාදනය පෙන්වාදිය හැකිය. සහල් සහ ධාන්‍ය වර්ග වගා කිරීමට හුරු වීමෙන් පසු ආහාර පිස ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය භාජන නිර්මාණය කිරීමටත් ඔවුන් හුරු විය. ගෘහාශ්‍රිත බෝග වගාව පිළිබඳ සාක්ෂි හමු වීමට පෙර සිට ජපානයේ මෙන්ම රුසියානු පෙරදිග රටවල කුඹල් භාණ්ඩ තිබූ බවට සාක්ෂි ලැබී ඇත

(*ibid*:196). දකුණු චීනයේ සමහර ප්‍රදේශවලට සමගාමීව දකුණු ඇමරිකාවේ නිවර්තන පහන් බිම්වල මැටි භාණ්ඩ ආරම්භ වී ඇත. ගෘහකරණය පැමිණෙන්නට ඇති බවට පිළිගනියි (*ibid*:190).

උතුරු ඉන්දියාවේ නව ශිලා යුගය

ලෝකයේ මානව ඉතිහාසයේ ගමන් මගෙහි සුවිශේෂී සංධිස්ථානයක් ලෙස නවශිලා යුගය සැලකේ. මෙම අවධියේ දී ඇති වූ තාක්ෂණික දියුණුවත් සමඟ සංචාරක ජීවිතයක් ගත කළ මානවයා ස්ථිර ජනාවාස ඇතිකර ගනිමින් කෘෂිකර්මාන්තයට යොමු විය. එමෙන්ම ශාක සහ සතුන් ගෘහකරණය කිරීමත් සමඟ ක්‍රමයෙන් නාගරීකරණයත් සිදුවිය. තිරිඟු, බාර්ලි සහ වී ඇතුළු ධාන්‍ය වර්ග (පරිප්පු, කඩල, මෙතේරි, කවිපි) මෙන්ම බල්ලා, ගවයා, බැටළුවා, එළුවා වැනි සතුන් ද හිලැ කිරීම සිදුවිය. නවශිලා අවධියේ දී ඇති වූ මෙවලම් භාවිතයෙන් කෘෂිකර්මාන්තයේ දියුණුවක් සිදුවිය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මැටි භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය සිදු වී ඇත. ලෝකය පුරා මෙම අවධියේ දී කෘෂිකර්මාන්තය ප්‍රභවය වන්නට ඇති අතර උතුරු ඉන්දියාවේ කෘෂිකර්මාන්තයේ ආරම්භය ද මෙම අවධියේදී ම සිදු වූ බවට හඳුනාගත හැකිය. ඉන්දියාවේ විවිධ කලාපවලින් එනම්, බද්‍රකිස්ථානය, කාශ්මීරය හා ඇසෑම් යන ප්‍රදේශ තුළින් නවශිලා යුගය පිළිබඳ සාධක ලැබෙන අතර ක්‍රිස්තු පූර්ව 4,000 කාලයේ සිට ක්‍රිස්තු පූර්ව 2,000 අතර වූ කාලය ඉන්දියාවේ නවශිලා යුගය ලෙස ආසන්න වශයෙන් කාලනිර්ණ කර ඇත (Ambanwala,2019).

නැගෙනහිර ඉන්දියාවේ නවශිලා යුගයේ ජනාවාස පිළිබඳ ඇසෑම් කලාපයෙන් අනාවරණය වන සාධක ගිනිකොණදිග චීනය හා ඉන්දු චීන කලාපයෙන් අනාවරණය වන නවශිලා යුගය හා සම්බන්ධ සාධක සමඟ සමපාත වෙයි (*ibid*). ගිනිකොණදිග ආසියාවෙන් හමුවන සාධක අනුව සංකාලියා පෙන්වා දෙන්නේ ක්‍රිස්තු පූර්ව 12,000 සිට ක්‍රිස්තු පූර්ව 2,000 දක්වා කාලයේ පැවැති දඩයම සහ රැස්කිරීමේ මානව ක්‍රියාවලිය මෙම කාලයේ දී ප්‍රාථමික කෘෂිකාර්මික ජීවන රටාවකට පරිවර්තනය වූ බවය (*ibid*,2019).

කාශ්මීර ප්‍රදේශයේ නවශිලා යුගය පිළිබඳ සාධක ක්‍රිස්තු පූර්ව 2,500 - 1,500 කාලයට අයත් බව තහවුරු කරගෙන ඇති අතර මෙම යුගයේ මානවයා විවෘත භූමි ජනාවාස කෙරෙහි වැඩි කැමැත්තක් දක්වා ඇත. දකුණු ඉන්දීය කලාපයේ මධ්‍ය ප්‍රදේශයේ නවශිලා කාල පරිච්ඡේදයේ මානවයාගේ ප්‍රධාන වාසස්ථාන කේන්ද්‍රයක් ලෙස කාවේරි ආශ්‍රිත නර්සිපූර හා මයිසූරය ආසන්නයේ හෙමිප් යන ස්ථානයන් හඳුනාගෙන ඇත. ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද සහල් සහ ගෘහාශ්‍රිත සහල් වෙන්කර හඳුනාගැනීම සඳහා දකුණු ආසියාවේ ගෘහාශ්‍රිත සහල් අධ්‍යයනය කිරීම සිදුකර ඇත (ibid). රූප විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනය කිරීමේ දී ධාන්‍යවලට වඩා හෂ්ම කුඩා වීමත් සහ පියවි ඇසට නොපෙනෙන හෙයින් ඒවා මගහැරී යෑමකට ද ලක්වේ. දකුණු ආසියානු කැණීම්වලින් සිදුකර ඇත්තේ පවතින හෂ්ම අධ්‍යයනය කිරීම වන අතර ඉපිලුම් ක්‍රමවේද භාවිතයෙන් සාම්පල විශ්ලේෂණය ආරම්භ වූයේ ඉතා මෑතකදීය (Bates, Petrie, Singh, 2016:195). ඉන්දියාවේ මුල් ස්ථාවර ජනාවාස ගංගා ආශ්‍රිතව හඳුනාගත හැකි අතර එයින් පැරණිතම ඉන්දු නිම්න ශිෂ්ටාචාරය ජනාවාස අර්ධද්වීපයේ වයඹ දෙසට වන්නට පවතී (ibid).

කෘෂිකර්මාන්තය පිළිබඳ සාධක ලැබෙන පැරණිතම කලාපයක් ලෙස ඉන්දියානු උප මහද්වීපය දැක්වේ. සෘතුමය වෙනස්කම් එනම්, හොලෝසීන සමයේදී මෝසම් වැසි ශාක වර්ධනයට හා විවිධාංගීකරණයට බලපෑම් ඇති කළේය. කෘෂිකර්මාන්තයට යෝග්‍ය දේශගුණයක් මෙකල වනවිට පැවතී ඇති අතර දකුණු ආසියානු හෝ ඉන්දියන් සාගර මෝසම් මෙම කලාපයේ සමාජ, ආර්ථික ජීවිතයට බලපෑම් ඇති කළේය (Gupta, 2004:57). ඉන්දියානු මිනිසුන් සහ සතුන් අතර ඇති සම්බන්ධය ආරම්භයේ සිටම ඉතා සමීප වීම හේතුවෙන් සත්ත්ව හීලැකිරීම සාර්ථකව කරගැනීමට හැකි විය (ibid). සතුන් පමණක් නොව ශාක සඳහා ද මොවුන් දැඩි ඇල්මක් දැක් වූවන් බවට හඳුනාගැනීමට හැකි වන්නේ බොහෝ ශාක වෙත ඔවුන් වන්දනාමාන කිරීමෙනි. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වෛද්‍ය විද්‍යාව, ආයුර්වේදය පිළිබඳ මූලික සංකල්ප

ඇති වන්නට ද බලපෑමක් වූ බව ඉන්දීය උප මහද්වීපයේ හමුවන සාධක තුළින් අනාවරණය කරගත හැකිය (ibid). මුල් අවධියේ දී වර්ෂාව මත පදනම් වෙමින් කෘෂිකර්මාන්තය සිදුකර ඇති අතර පසුව ඔවුන් වාරිමාර්ග ක්‍රමවේදයක් භාවිතයට ගෙන වර්ෂා ජලය එක්රැස් කරමින් වර්ෂාව නොමැති කාලවල දී භාවිතයට ගෙන ඇත (ibid:58). උතුරු ඉන්දියාවේ කෘෂිකර්මාන්තය කෙරෙහි චිනයෙන් ද බලපෑමක් ඇති විය. චීනයේ කෘෂිකර්මාන්තයට හොලෝසීන සමයේ දී ඇති වූ දේශගුණික බලපෑම් හේතුවෙන් යැන්සි ගඟෙන් ලැබෙන ජලයෙන් සහල් ගෘහස්ථකරණය කිරීම සිදුකර ඇති බවට සාධක තුළින් හඳුනාගෙන ඇත (Gupta, 2004:58).

ගුජරාට් සහ රාජස්ථානයේ ඉන්දු ජනාවාස ස්ථානවලින් මැටි භාජන සහ සහල් පිළිබඳ තොරතුරු හමුවෙයි. වයඹදිග ඉන්දියාවේ ස්ථාන කීපයකින් සහල් පිළිබඳ මෙන්ම ධාන්‍ය පිළිබඳව ද ලැබී ඇති සාක්ෂි කාලනිර්ණය කර නොමැත (Bates, Petrie, Singh, 2016:195). සහල් හා ධාන්‍ය පිළිබඳව මුල් හරප්පා ශිෂ්ටාචාරයෙන් හමු වී ඇතත් ඒවායේ සන්දර්භය පිළිබඳ ගැටළු පවතී. (ibid) පශ්චාත් ඉන්දු යුගයේ දී වර්ධනය වූ ක්‍රමවේදයේ වෙනසක් ඇති වූ බවට උපකල්පනය කරයි. සහල් වියළි දේශගුණයන්ගේ සිට තෙත් දේශගුණයට මාරුවීම නිදසුනක් ලෙස දැක්විය හැකිය (ibid:196). වයඹදිග ඉන්දියාවේ සිදු කරන ලද කැණීම්වල දී සහල්, මෙතේරි මෙන් ම බාර්ලි පිළිබඳ සාධක ද හමුවී ඇත. ශාක වර්ධනයට අනුබල දෙන සහ හීලැ කිරීම සිදු කරමින් භූමියේ වගා කිරීම කෘෂිකර්මාන්තය වේ. නවශිලා යුගයේ දී ප්‍රාථමික කෘෂිකර්මාන්තය ආරම්භවී ඇති අතර සංකලියා ඉන්දියාවේ නවශිලා යුගයේ දී වගා කරන ලද ධාන්‍ය ලෙස වී ඇතුළු විවිධ ධාන්‍ය වර්ග කිහිපයක් පිළිබඳ පෙන්වා දෙයි (Ambanwala, 2019). බොහෝ විද්වතුන් උපකල්පනය කරන්නේ ඉන්දියාවට කෘෂිකර්මාන්තය පිටතින් ලැබෙන්නට ඇති බවය. උතුරු ඉන්දියානු තැනිතලාවල ගංගා ආශ්‍රිතව මුල්ම ජනාවාස පිහිටුවා ගනු ලබන අතර එහි භූ දර්ශනය කෘෂිකර්මාන්තයට ඉතා යෝග්‍ය සාධකවලින් යුක්තය. ගොවිතැනට

මෙම පරිසරය වඩාත් ගැලපෙන අතර මධ්‍ය භෞමෝසීන අවධිය වනවිට වී මූලික කරගත් කෘෂිකර්මාන්තය ස්ථාපිත වූ බවට උතුරු ඉන්දියාවේ මැද ගංගා තැනිතලාවේ පිහිටා ඇති ලාහුරදේව සහ වෙනත් ස්ථානයන්ගෙන් ලැබී ඇති පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක සනාථ කරයි. එය කාබන් කාලනිර්ණයට අනුව ක්‍රිස්තු පූර්ව 6409 කාලනිර්ණය කර ඇත. එම ස්ථානයන්හි සිදු කරන ලද කැණීම් තුළින් එම කාලයට අයත් ඉන්දු නිම්න ශිෂ්ටාචාරයේ සාධක සහ පින්තාරු කරන ලද අළු භාණ්ඩ ද හමුවී ඇත. ගෘහකරණය හඳුනාගැනීමේ දී චීනයේ සහ ඉන්දියාවේ පුරාවිද්‍යාත්මක සාධකවලින් සහල් පිළිබඳ සාධක අනාවරණය කරගෙන ඇත. සහල් ගොවිතැන සහ ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද සහල් ගෘහස්ථකරණයට පරිවර්තනය වීම හෙවත් සංක්‍රමණය වීම පිළිබඳ පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක තුළින් අනාවරණය කරගත හැකිය (Fuller,2005:88). වී වගාව බොහෝ දුරට ඉන්දු ගඟ ආශ්‍රිතව ඉන්දු නිම්න ශිෂ්ටාචාරයේදී ආරම්භ වන්නට ඇත. ගෘහාශ්‍රිත හා ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද ධාන්‍ය අතර වෙනස හඳුනාගැනීමේ දී පුරාණ මානවයා පරිණත හා නොමේරූ ධාන්‍ය මිශ්‍රණයක් නිෂ්පාදනය කර ඇත (*ibid*:192). බෝග වගාකිරීමේ දී බීජ විසුරුවා හැරීම සිදුකරමින්, අස්වැන්න නෙලීමේ දී ඇති වන අලාභය අවම කරගැනීම සඳහා නොමේරූ ශාක කෙරෙහි මානවයා වැඩි අවධානයක් යොමු කර තිබේ (*ibid*). පරිණත ධාන්‍යවල හැඩයෙන් සහ ප්‍රමාණයෙන් නොමේරූ ධාන්‍ය වෙනසක් පැවතීමෙන් ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද සහ ගෘහාශ්‍රිත ශාකවල තත්ත්වය හඳුනාගැනීමට සංකීර්ණතාවක් ඇති කරයි (*ibid*). පුරාවිද්‍යාවේ දී සිදුකරනු ලබන පර්යේෂණ පදනම් වන්නේ අතීත මානව සමාජයේ ද්‍රව්‍යාත්මක අවශේෂ මතය. පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක හරහා අතීත මානව සමාජය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමට පාරිසරික, භූගෝලීය ප්‍රභවයන්ගේ අර්ථකථන ද වැදගත්ය. එහෙයින් ඊසානදිග ඉන්දියාවේ නවශිලා යුගය පිළිබඳ අවබෝධ කරගැනීමට පුරාවිද්‍යාත්මක දත්ත ප්‍රමාණවත් නොවීම හේතුවෙන් විකල්ප ප්‍රභවයන් අධ්‍යයනය කරමින් උපකල්පනයන්ට සීමා විය හැකිය. ඊසානදිග ඉන්දියාව අවට ප්‍රදේශවලින් හමුවන සාධක සමඟ සංසන්දනය

කිරීම සිදුකළ හැකිය. නවශිලා යුගයේ සිදු වූ තවත් වැදගත් සිදුවීමක් ලෙස මැටි භාජන නිෂ්පාදනය දැකගත හැකි වන අතර ඒ පිළිබඳ සාධක සහ මහගරා යන ප්‍රදේශ තුළින් හමු වේ (Hazarika,2006:31). කොල්ඩිහාවා වසර 9000 - 8000ට සහ මහගරා වසර 8080 + 1150 රේඩියෝ කාබන් කාලනිර්ණකරණයෙන් කාලනිර්ණය කර ඇත. මෙම ප්‍රදේශයේ පිළිස්සුම් වගාවක් සහ මිනිස් වාසස්ථානයක් පිළිබඳ සාධක හමුවෙයි (*ibid*). විල් අවසාදිත තුළින් හමුවන ෆයිටොලින් සහ සෙරෙලියා පරාග සාධක මුල් භෞමෝසීන අවධියේ සිට ලාහුරදේවාහි සහල් වගාව සහ කෘෂිකාර්මික ක්‍රියාකාරකම් පැවති බව හෙළි කරයි. නවශිලා අවධියේ බොහෝ ප්‍රදේශ කඳුකර ආසන්නයේ පිහිටා තිබීම හේතුවෙන් විශාල ගංගා වන බ්‍රහ්මපුත්‍ර සහ එහි අතු ගංගා සහල් වගාව සඳහා බලපායි (*ibid*). ඊසානදිග ඉන්දියාවේ සහ ටිබෙටය, බුරුමයෙහි නවශිලා සංස්කෘතිය සමාන මෙන්ම එය දකුණු චීනයෙන් සංක්‍රමණය වී ඇතැයි උපකල්පනය කරයි (*ibid*:32). ටිබෙටයේ සහ බුරුමයේ භාෂාව පහළ බ්‍රහ්මපුත්‍රය අවට කඳුකරයේ තැනිතලා ප්‍රදේශ වෙත සංක්‍රමණය වීමත්, මෙම ප්‍රදේශයෙන් හමු වූ නවශිලා යුගයේ උපකරණ නැගෙනහිර ඉන්දියානු නවශිලා යුගයේ මානවකෘති නියෝජනය කරන බව හඳුනාගත හැකිය (*ibid*). නැගෙනහිර ඉන්දියානු නවශිලා යුගයට අයත් පුළුල් ව්‍යාප්තියක් දක්වන මැටි භාජන බුරුම සංක්‍රමණයත් සමඟ සිදුවන්නට ඇති බව ගිනිකොණදිග මාර්ගයේ ඇති මැටි වර්ග සනාථ කරයි (*ibid*:33). කෘෂිකර්මාන්තය සහ සත්ත්ව ගෘහකරණයත් සමඟ භාෂා මාලාවක් ඇති වූ අතර එය මධ්‍යම හා දකුණු චීනයෙන් පරිණාමය වී අග්නිදිග ආසියාවේ සහ තායිවානයේ උතුරු මායිම් දක්වා ව්‍යාප්ත විය (*ibid*).

අග්නිදිග ආසියාව දිගු ගංගා නිම්න ගණනාවකින් සමන්විත වූ උස්භූමි ප්‍රදේශයක් වන අතර එහි භූමිය හා දූපත් පුරා නවශිලා සංස්කෘතිය ව්‍යාප්ත විය. මෙම ප්‍රදේශය නවශිලා යුගයේ දී චීනය සමඟ ශක්තිමත් සම්බන්ධතාවක් පවත්වා ඇත. නිවර්තන කඳුකරයේ පරිසරය සියවස් ගණනාවක් පුරා පවතින අතර වර්තමානයේ ද ඊසානදිග

ඉන්දියාවේ ගෝත්‍රික ජනගහනයෙන් බහුතරය යැපුම් ගොවිතැන සහ එකල සංස්කෘතිය පවත්වාගෙන යයි (ibid:34). මෙම ප්‍රදේශයේ තෙත් බිම් නිමින සහල් වගාකිරීම සඳහා යොදාගනිමින් ගෘහාශ්‍රිත ප්‍රදේශ ශාක වගාකිරීම සිදුකර ඇත. නවශිලා යුගයේ මානවයා මෙලෙස උපාය මාර්ගයක් යොදා ගන්නට ඇති අතර ඊට සමගාමීව අල, ධාන්‍ය, පලතුරු වර්ග හීලැකිරීමේ ප්‍රාථමික මාරුවීමේ වගාක්‍රමය එකල ජනයාගේ සාමාන්‍ය ක්‍රියාවලියකි. ගෘහෝ කඳුකරයේ නවශිලා භූමි තුළින් කෘෂිකාර්මික උපකරණ සහ මෙවලම් හමු වී ඇත (ibid:35). මෙහිදී හමුවන මෙවලම් ගෝත්‍රික ජනතාව අතර ප්‍රාථමික කෘෂිකර්මාන්ත භාවිතයන් සඳහා යොදාගත් බව උපකල්පනය කර තිබේ (ibid). එමෙන් ම ශාක හා සත්ත්වයන් හීලැකිරීමේ දී මෙන්ම දඩයම් කිරීමේ දී සහ මසුන් ඇල්ලීමේ නිරතවන්නන් අතර මෙය සුලභය (ibid). ඊසාන්දිග ඉන්දියාවේ පහත් බිම් වගාව, නිමින වගාව, කඳුකර ප්‍රදේශවල වගාව පාරිසරික වෙනස්කම්වලට සරිලන ආකාරයට වර්තමානයේදී සිදුකරයි (ibid:37). ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද බෝග ප්‍රභේද වගා කළ ද ඒවා කුඹුරුවල වර්ධනය වීමත්, ඒ තුළින් ගෘහාශ්‍රිත ප්‍රභේද පරිණාමය වෙමින් ගෘහස්ථකරණය නොකරන ලද ලක්ෂණ කාලයන් සමඟ විසැකී ගොස් ඇත. එමෙන්ම මෙම කලාපයේ නවශිලා යුගයට අයත් පිඟන් මැටි පිළිබඳ සාධක මානව සමාජයට සමගාමීව හමුවෙයි (ibid). වැල්පටවලින් සාදන ලද මැටි භාජන එකල භාවිතයේ පැවති ඇති අතර වර්තමානයේ ද ඊසාන්දිග ඉන්දියාවේ කුඹල් ප්‍රජාවන් අතර මෙම ක්‍රමය පිවිසීම සම්ප්‍රදායකි. සහල් සහ ධාන්‍ය ගබඩා කිරීමට, ආහාර පිසීමට මැටි භාජන අද වන විට භාවිත කරන අතර එය පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීම තුළින් නවශිලා යුගයේ සංස්කෘතික වර්ධාත්මක අංග පිළිබඳ අනාවරණය කරගත හැක (ibid:38).

ඊසාන්දිග ඉන්දියාවේ විවිධ කලාපවල, විශේෂයෙන් ගෘහෝ කඳුකරයේ වගාබිම්වලින් නියොලිතික මෙවලම් භාවිතය පිළිබඳ සහ භාජන හමු වෙයි (Hazarika,2006:38). නවශිලා යුගය පිළිබඳ හඳුනාගත හැකි එක් සාධකයක් ලෙස ශිලා මෙවලම් දැක්විය හැකිය. කෘෂිකාර්මික කටයුතු වර්ධනය කරගැනීමට

මෙම මෙවලම් වැදගත් විය. මෙම ප්‍රදේශය ආශ්‍රිතව හමුවන මානවකෘති නවශිලා යුගයට අයත් බවත් මෙහි දී ඇඹරුම් ගල් සහ මැටි බඳුන් කඳු මුදුන් තුළ තිබී හමු වී ඇත (ibid). ඇඹරුම් ගල් හමුවීම තුළින් මෙකල ජනයා ධාන්‍ය වර්ග ඇඹරීමේ තාක්ෂණය භාවිතයට ද හුරු වී ඇති බව ඉන් පැහැදිලිය. නවශිලා භූමි පාරිසරික විපර්යාස හේතුවෙන් පස බාදනය වීමත් සහ මානව ක්‍රියාවලින් හේතුවෙන් මෙම මානවකෘති නිරාවරණය වීමක් සිදුව ඇත. මුල් නියොලිතික් ස්ථානවල සහල්, විල් සහ ගංගා ඉවුරු ආශ්‍රිත වගුරු බිම් තුළ වගාකර ඇතත් භාෂා ව්‍යාප්තියත් සමඟ කෘෂිකාර්මික ව්‍යාප්තිය සැලකීමේ දී ඊසාන්දිග ඉන්දියාවට සංක්‍රමණය වූ ජනතාව ගංගා ඉවුරු අසල තෙත් බිම්වල කෘෂිකාර්මික කටයුතු ආරම්භ කරන්නට ඇත (ibid).

නිගමනය

උතුරු ඉන්දියාවේ කෘෂිකර්මාන්තයේ ආරම්භය පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමේ දී විද්වතුන් විසින් පරස්පර මතයන් දරන බව පෙනේ. ඇතමුන් පවසන්නේ එරට තුළම කෘෂිකර්මාන්තය ආරම්භව ව්‍යාප්ත වූ බවත්, තවත් අයෙක් පෙන්වා දෙන්නේ එය සංක්‍රමණය වූවක් බවය. ගංගා නිමින ආශ්‍රිතව කෘෂිකර්මාන්තයේ මූලාරම්භය පිළිබඳ බොහෝ සාධක අනාවරණය කරගත හැකිය. වර්ධනය වන ජනගහනයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එඬේර යුගයක් ගතකළ මානවයා කෘෂි ජීවන ක්‍රමයකට මාරුවීම නවශිලා යුගයේ ඇති වූ තාක්ෂණික දියුණුවත් සමඟ ඇති වූවකි. ගංගා මිටියාවත් ආශ්‍රිතව ජනාවාස ඇතිකර ගැනීමට බලපාන්නට ඇත්තේ කෘෂිකර්මාන්තයට යෝග්‍ය දේශගුණයක් මෙන්ම භූ දර්ශනයක් ද පැවතීමය. උතුරු ඉන්දියාවේ ලාහුරදේව සහ වෙනත් ස්ථාන තුළින් කෘෂිකර්මාන්තයේ ආරම්භය පිළිබඳ සාධක අනාවරණය කර ගෙන තිබේ (Bates,Petrie,singh,2016:200). ඉන්දිය උප මහද්වීපයේ සහල් වගාවට උචිත දේශගුණයක් තිබීම හේතුවෙන් එය මුල්ම ගෘහකරණයට භාජනය විය. නැගෙනහිර සහ දකුණු ආසියානු කලාපය සම්බන්ධ කරන ඊසාන් දිග ඉන්දියාවේ භූගෝලීය පිහිටීම නිසා ප්‍රාග් ඓතිහාසික අවධියේ සිටම සංස්කෘතික බැඳීමක් නිරීක්ෂණය කළ හැකිය. මැටි භාණ්ඩ

නිෂ්පාදනය සහ කෘෂිකර්මාන්තය බිහිවන්නට මෙම සංස්කෘතික බැඳීම බලපාන්නට ඇත (Hazarika,2006:39). එසේම සහල් වගාව නැගෙනහිර ආසියානු සහ අග්නිදිග ආසියානු නවශිලා සංස්කෘතීන්ගේ ප්‍රධාන ලක්ෂණයකි. පුරාවිද්‍යාත්මක දත්ත මත පදනම්ව වී වගාවේ මූලාරම්භය පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ නැගෙනහිර ආසියාවේ කෘෂිකර්මාන්තය ආරම්භ වූ බවය. ඊසාන දිග ඉන්දියාවේ සහ නැගෙනහිර ඉන්දියාවේ කලාපයක් වන ගංගා නිම්නයේ දේශීය සහල් වගාව සම්භවය වූ බවට සඳහන් වේ. චීනයේ සහ අග්නිදිග ආසියාවේ නවශිලා සංස්කෘතිය ඊසානදිග ඉන්දියාවේ නවශිලා සංස්කෘතියේ මූලාරම්භය හා සංවර්ධනයට බලපාන ප්‍රමුඛ සාධකයකි. අග්නිදිග ආසියාවේ නවශිලා සංස්කෘතිය පිළිබඳ මිනිසුන්ගේ සංක්‍රමණය, භාෂාමය සම්බන්ධතා සහ පුරාවිද්‍යාත්මක බැඳීම් තුළින් හඳුනාගැනීමට හැකියාවක් ඇත. පුරාවිද්‍යාත්මක සනාථ කිරීම්වලට අනුව නැගෙනහිර ආසියාවේ විශේෂයෙන්ම චීනයේ යැංසි ගංගාව ආශ්‍රිතව ආරම්භව ඇත (Hazarika,2006:40). එමෙන්ම ඊසානදිග ඉන්දියාවේ ගංගා නිම්න ආශ්‍රිතව සහල් වගාව දේශීය සම්භවයකින් සිදු වී ඇත. ගංගා ආශ්‍රිතව ජනාවාස පිහිටුවා ගැනීමට නවශිලා යුගයේ මානවයා වැඩි කැමැත්තක් දක්වා ඇති අතර බ්‍රහ්මපුත්‍ර සහ එහි අතු ගංගා ආශ්‍රිත කලාපය කෘෂිකර්මාන්තයට සුදුසු ප්‍රදේශයක් වී ඇතිබව හමු වී ඇති බව හමුවී ඇති සාධක අනුව පෙන්වාදිය හැකිය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

අඹන්වල, සී., 2009, *ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රාග් ඉතිහාසය 12* : ශ්‍රී ලංකාවේ නවශිලා යුගය පිළිබඳ අසම්පූර්ණ සටහනක්.

Bates, J., Petrie, C.A., Singh, R.N., 2016, Approaching rice domestication in South Asia (New evidence from Indus Settlement in northern India, *Journal of Archaeological Science*.

Fuller, D.Q., 2005, Ganges on the World Neolithic map; *The Significatnce of Recent*

Research on Agricultural Origins in Northern India.

Gupta, A.K., *Origin of Agriculture and Domestication of Plants and Animals Linked to Early Holocene Climate Amelioration.*

Hazarik, M., *Neolithic Culture of Northeast India; A Recent Perspective on the Origins of Pottery and agriculture.*

Randhawa, M.S., 1982, *A History of Agricultue in India-Volume 2,P.C.Bedi, Under ecretary, Indi Concil of Agricultural Research New Delhi 110001 Concil of Agricultural.*